

I

Niemand op de open plek hoort de bijters aankomen door de hoge bomen.

De rinkelende metaalgeluiden van tentharingen die de koude, weerbarstige klei van Georgia worden ingedreven, overstemmen de voetstappen in de verte. De indringers bevinden zich nog een kleine vijfhonderd meter verderop in het schemerduister van de aangrenzende dennenbomen. Niemand hoort takjes breken in de noordenwind, of het veelzeggende, schraperige gekreun als van waanzinnigen, zo zwak nog vanachter de boomtoppen. Niemand pikt de geursporen op van rottend vlees en van in ontlasting gemarineerde zwarte schimmel. De scherpe geur van herfstvuren en rottend fruit die het middagbriesje meevoert, maskeert de lucht van de lopende doden.

Eigenlijk is geen enkele inwoner van het kamp in wording zich een tijdlang ook maar van enig direct gevaar bewust. De meeste overlevenden zijn druk bezig met het opzetten van steunpalen, die tot hun huidige vorm gehakt werden uit zaken zoals bielzen en telefoonpalen, en met roestige wapeningsstaven versterkt zijn.

'Hopeloos... moet je me nu toch zien,' zegt de tengere jonge vrouw met de paardenstaart met een geïrriteerde kreun. Ze zit ongemakkelijk op haar hurken naast een vierkant stuk met verf bespat tentdoek, dat opgevouwen op de grond in de noordwestelijke hoek van het stuk land ligt. Ze huivert in haar dikke sweatshirt van Georgia Tech, met haar antieke juwelen en gescheurde spijkerbroek. Ze heeft een blos op haar wangen en heeft sproeten, en lang donkerbruin haar, dat in met tere veertjes omwonden vlechten omlaag valt. Lilly Caul is één grote verzameling nerveuze tics: van het constant achter haar

oren trekken van verdwaalde plukken haar tot het dwangmatige geknaag op haar vingernagels. Ze houdt de hamer nog steviger vast met haar kleine hand en ramt er herhaaldelijk mee tegen een metalen haring, maar de hamer glijdt weg over de kop alsof het ding is ingevet.

‘Het geeft niet, Lilly, rustig maar,’ zegt de grote man die achter haar staat toe te kijken.

‘Een peuter zou dit nog kunnen.’

‘Hou op jezelf er zo van langs te geven.’

‘Ik wil mezelf er helemaal niet van langs geven.’ Ze deelt nog een paar klappen uit, nu met twee handen om de hamer. Er komt geen enkele beweging in de haring. ‘Maar die stomme haring wel.’

‘Je houdt de hamer te hoog vast.’

‘Wat doe ik?’

‘Zet je hand meer naar het uiteinde van de steel, laat het gereedschap het werk doen.’

Meer klappen.

De haring ketst af op harde grond, vliegt door de lucht en landt drie meter verderop.

‘Verdomme! Verdómmme!’ Lilly slaat met de hamer tegen de grond, kijkt omlaag en blaast haar adem hard uit.

‘Je doet het prima, meisje, ik zal het je laten zien.’

De grote man komt naast haar staan, gaat op zijn hurken zitten en wil de hamer rustig van haar overnemen. Lilly deinst terug en weigert het stuk gereedschap aan hem te geven. ‘Geef me nog even, oké? Dit gaat me lukken, echt,’ houdt ze vol, en haar smalle schouders verstrakken onder haar sweatshirt.

Ze pakt een andere haring en begint opnieuw door voorzichtig op de metalen kop te tikken. De grond biedt weerstand en is zo hard als cement. Het is tot nu toe een koude oktober geweest, en het braakliggende land ten zuiden van Atlanta is hard geworden. Niet dat dat een slechte zaak is. De harde klei is ook poreus en droog, voorlopig

althans, en vandaar dat ze ook hadden besloten hier hun kamp op te zetten. De winter komt eraan, en dit troepje is al een week bezig zich hier te hergroeperen, hun plek te vinden, weer op te laden en opnieuw na te denken over hun toekomst, als ze al een toekomst hebben.

‘Je laat de kop van de hamer er gewoon min of meer op vallen,’ vertelt de stevig gebouwde Afro-Amerikaanse man naast haar, waarbij hij met zijn enorme arm zwaait. Zijn reusachtige handen zijn zo groot dat ze haar hele hoofd lijken te kunnen omvatten. ‘Maak gebruik van de zwaartekracht en het gewicht van de hamer.’

Het kost Lilly heel veel moeite om niet naar de op en neer pompende arm van de man te staren. Zelfs gehurkt en in zijn mouwloze spijkeroverhemd en sjofele bodywarmer, is Josh Lee Hamilton een imposante verschijning. Hij heeft de bouw van een stopper uit een professioneel footballteam, met monolithische schouders, dijen zo groot als boomstammen en een brede nek, maar weet zich desondanks beheerst te bewegen. Zijn trieste ogen, lange wimpers, en een eerbiedige gezichtsuitdrukking die een constante frons op de voorkant van zijn kalende knikker veroorzaakt, maken een onverwacht tedere indruk. ‘Niets aan... zie je?’ Hij laat het haar nog een keer zien, en zijn getatoeëerde biceps, zo groot als een varkensbuikje, verspringt wanneer hij met zijn imaginaire hamer zwaait. ‘Zie je wel?’

Lilly wendt discreet haar blik af van de opbollende arm van Josh. Telkens wanneer haar oog op zijn spieren, zijn taps toelopende rug en zijn brede schouders valt, voelt ze een lichte, schuldige huivering. Ondanks de tijd die ze samen hebben doorgebracht in deze hel op aarde, die sommige inwoners van Georgia ‘de Verwording’ noemen, heeft Lilly angstvallig vermeden de grenzen van het intieme te overschrijden met Josh. Het lijkt haar het beste om het platonisch te houden, broer en zus, beste maatjes, verder niets. Het beste om het puur zakelijk te houden... zeker te midden van deze plaag.

Maar dat heeft Lilly er niet van weerhouden om verlegen scheef

te glimlachen naar de grote man, wanneer hij haar 'vriendin van me' of 'meisje' noemt... of om te zorgen dat hij een korte blik kan werpen op het Chinese karakter dat boven Lilly's krent getatoeëerd is, wanneer ze 's avonds in haar slaapzak gaat liggen. Is ze hem aan het verleiden? Manipuleert ze hem om zich van zijn bescherming te verzekeren? De retorische vragen blijven onbeantwoord.

Het continu smeulende vuur van de angst in Lilly's binnenste heeft alle ethische kwesties en nuances van sociaal gedrag weggebrand. Eigenlijk heeft angst haar met tussenpozen het grootste gedeelte van haar leven in zijn greep gehad. Ze kreeg een maagbloeding toen ze op de middelbare school zat en moest angstonderdrukkende medicijnen slikken tijdens haar afgebroken studie aan Georgia Tech. Maar nu is de angst een constante aanwezigheid in haar hart. De angst vergiftigt haar slaap, vertroebelt haar gedachten en drukt op haar hart. De angst drijft haar tot dingen.

Ze pakt de hamer nu zo stevig vast dat de aderen in haar pols trillen.

'Het is toch verdomme geen hogere wiskunde!' schreeuwt ze uit, en ze krijgt de hamer eindelijk onder controle en ramt op basis van pure woede een haring in de grond. Ze pakt nog een haring. Ze gaat naar de andere hoek van het tentzeil en krijgt dan door pure wilskracht de metalen staak dwars door de stof en in de grond. Ze ramt er als een bezetene wild op los en slaat net zo vaak mis als dat ze doel treft. Op haar nek en haar voorhoofd breekt zweet uit. Ze blijft maar slaan. Ze gaat er een moment compleet in op.

Uiteindelijk houdt ze uitgeput op. Ze hijgt zwaar en is glibberig van het zweet.

'Oké... zo kun je het ook doen,' zegt Josh zacht. Hij komt over-eind en kijkt met een spottende uitdrukking op zijn scherpe, bruine gezicht naar het vijftal haringen waarmee het tentzeil aan de grond vastzit. Lilly zegt niets.

De zombies, die onopgemerkt door de bomen in het noorden naderen, zijn nu minder dan vijf minuten van hen verwijderd.

Niemand van Lilly Cauls medeoverlevenden, inmiddels bijna zo'n honderd man, die zich met tegenzin bij elkaar aangesloten hadden om te proberen hier een los-vaste gemeenschap op te bouwen, beseft dat er één fataal nadeel kleeft aan dit braakliggend stuk boerenland waarop ze hun geïmproviseerde tenten hebben opgezet.

Op het eerste gezicht lijkt het stuk grond ideaal. Het is gelegen in een groen gebied tachtig kilometer ten zuiden van de stad, een regio die normaal gesproken jaarlijks miljoenen ladingen perziken, peren en appels produceert. De open plek ligt in een natuurlijk bassin van verdorde bloedgierst en dicht opeengepakte aarde. Het stuk land dat is verlaten door de vroegere eigenaren, die waarschijnlijk ook de aangrenzende boomgaarden in hun bezit hadden, is zo groot als een voetbalveld. Langs het terrein lopen grindwegen. Langs deze kronkelige wegen staan dichte muren van uit hun krachten gegroeide witte dennenbomen en wintereiken, die oprijzen tot in de heuvels.

Aan het noordeinde van het weiland staat het verschroeide, gedecimeerde overblijfsel van een groot landhuis. De zwartgeblakerde dakkapellen tekenen zich als versteende skeletten af tegen de lucht, en de ramen zijn eruit geblazen door een recente maalstroom. De afgelopen paar maanden hebben branden grote delen van de buitenwijken en boerderijen ten zuiden van Atlanta verwoest.

In augustus, toen de mensen voor het eerst met rondlopende lijken te maken kregen, heeft de paniek die overal in het Zuiden ontstond de infrastructuur van de noodhulpdiensten totaal verwoest. De ziekenhuizen raakten overvol en gingen vervolgens dicht, het licht ging uit in de brandweerkazernes en Interstate 85 raakte verstopt met autowrakken. Mensen probeerden niet langer op hun radio

op batterijen naar radiostations te zoeken, maar begonnen op zoek te gaan naar spullen om zich mee te bevoorraden en naar plekken waar ze konden plunderen. Men begon allianties aan te gaan en ging op zoek naar gebieden waar ze zich konden schuilhouden.

De mensen die zich hier op dit verlaten stuk land hebben verzameld, hebben elkaar gevonden op de stoffige weggetjes die zich door de lappendeken van tabaksboerderijen en verlaten winkelpromenades van Pike, Lamar en Meriwether slingeren. Hun konvooi van sputterende, de geest gevende voertuigen, dat uit mensen van alle leeftijden bestond, onder wie ook een tiental gezinnen met kleine kinderen, groeide... totdat het een absolute noodzaak werd om een schuilplaats te vinden, een plek om op adem te komen.

Nu hebben ze zich verspreid over dit leegstaande perceel van achtduizend vierkante meter, als een soort terugkeer naar een Hooverville uit de depressiejaren. Sommigen van hen wonen in hun auto's, anderen hakken holen uit in het zachtere gras, en enkelen zijn al veilig weggekropen in kleine tenten langs de buitenrand. Ze hebben heel weinig vuurwapens en heel weinig munitie. Tuingereedschap, sportartikelen, keukengerei: alle aantrekkelijke zaken van een beschaafd leven dienen nu als wapen. Tientallen van deze overlevenden zijn nog steeds bezig haringen in de koude, oneffen grond te slaan. Ze werken ijverig door, in een race tegen een onuitgesproken, onzichtbare klok, en doen er alles aan om hun provisorische toevluchtsoorden op te zetten. Geen van hen is zich bewust van het gevaar dat door de dennenbomen in het noorden nadert.

Een van de kolonisten, een slungelige man van ergens midden in de dertig met een John Deere-petje op en een leren jack aan, staat onder de rand van een gigantisch stuk tentdoek in het midden van het weiland, zijn scherpe trekken verborgen in de schaduw van het reusachtige tentzeil. Hij geeft aanwijzingen aan een groepje knorrigere tieners, dat onder het doek bij elkaar staat. 'Kom op, dames, zet jullie

schouder eronder!' blaft hij brullend boven het lawaai van kletterend metaal uit dat in de koude lucht hangt.

De tieners worstelen met een reusachtige houten balk, die dienst doet als de centrale mast van wat in wezen een grote circustent is. Ze hadden de tent gevonden langs Interstate 85, in een greppel naast een omgekieperde truck met oplegger. Op de romp van het voertuig stond een flets geworden insigne van een gigantische clown, waarvan de verf afbladderde. Het vlekkerige, gescheurde circustentdoek heeft een omtrek van meer dan honderd meter en stinkt naar schimmel en dierlijke mest. Het leek de man met het John Deere-petje op een perfecte overkapping voor een gemeenschappelijke ruimte, een plek om voorraden op te slaan, een plek om de orde te handhaven, een plaats om iets van beschaving in stand te houden.

'Gozer... dat ding gaat het gewicht nooit houden,' klaagt een van de tieners, een hangjongere met een legerjas aan, die Scott Moon heet. Zijn lange blonde haar hangt voor zijn gezicht en zijn gehijg is zichtbaar, terwijl hij samen met de andere getatoeëerde, gepiercete goth-tieners van zijn middelbare school verder worstelt.

'Hou toch eens op met zeiken en zeuren... hij houdt het wel,' broemt de man met de pet terug. Chad Bingham heet hij. Hij is een van de huisvaders van de nederzetting en vader van vier meiden: eentje van zeven, een negen jaar oude tweeling en een tiener. Chad is ongelukkig getrouwd met een muizig grietje uit Valdosta en vindt zichzelf een strikte, strenge vader, net zoals zijn eigen pa. Maar zijn pappie had alleen jongens en had dus nooit hoeven optreden tegen de flauwekul waaraan vrouwen zich schuldig maken. Trouwens, Chads pa had ook nooit hoeven optreden tegen rottende puszakken van dood vlees die het op de levenden hadden voorzien. En daarom neemt Chad Bingham nu de leiding en neemt hij de rol van alfamanetje op zich... want, zoals zijn vader altijd zei: 'Iemand moet het doen.' Hij kijkt de tieners dreigend aan. 'Hou hem recht!'

'Hoger gaat niet lukken,' kreunt een van de goths met op elkaar geklemde kaken.

'Je bent zelf high,' schimpt Scott Moon, en hij giechelt gesmoord.

'Hou hem recht!' beveelt Chad.

'Wat?'

'Ik zei: hou dat vervloekte ding récht!' Chad duwt een metalen splitpen door een spleet in de balk. De buitenste wanden van het enorme paviljoen van tentdoek sidderen in de herfstwind, wat een rommelend geluid maakt, en andere tieners haasten zich met kleinere steunpalen naar de hoeken.

Wanneer de circustent vorm krijgt en Chad door de brede opening in een van de uiteinden van de tent uitzicht krijgt op de open plek, staat hij naar het geplette bruine onkruid van het grasland te staren, voorbij de auto's met hun kap op, voorbij de groepjes moeders met kinderen, die op de grond hun schamele voorraden bessen en uit automaten geplunderde overblijfselen tellen, voorbij het zestal van aardse bezittingen uitpuilende pick-ups.

Even staren Chad en de grote zwarte vent zo'n dertig meter verderop elkaar aan. Hij staat vlak bij de noordhoek van het terrein op wacht bij Lilly Caul, als een reusachtige uitsmijter bij een of andere openluchtclub. Chad kent Lilly van naam, maar dat is het ook wel zo'n beetje. Veel meer weet hij niet over die meid, behalve dan dat ze 'een of andere vriendin van Megan' is, en over de grote man weet hij nog minder. Chad verkeert al weken in de nabijheid van de reus, en hij kan zich zijn naam niet eens herinneren. Jim? John? Jack? Eigenlijk weet Chad ook niets over al die andere mensen, behalve dan dat ze allemaal behoorlijk wanhopig en bang zijn, en dat ze om discipline schreeuwen.

Maar Chad en de grote zwarte vent wisselen nu al een tijdje beladen blikken uit. Om elkaar in te schatten. Om elkaar de maat te nemen. Ze hebben nooit een woord met elkaar gewisseld, maar Chad

heeft het gevoel dat hij uitgedaagd wordt. De grote man zou Chad in een gevecht van man tot man waarschijnlijk wel kunnen hebben, maar zover zou Chad het niet laten komen. Hoe groot je bent maakt een .38mm-kogel niet uit, waarvan er een handig is doorgeladen in de met staal beklede Smith & Wesson Model 52, die Chad op zijn rug achter de brede Sam Browne-riem heeft gestoken.

Maar op dit moment overbrugt een onverwachte energie de vijftig meter tussen de twee mannen als een bliksemstraal. Lilly zit nog steeds op haar hurken voor de zwarte man en slaat er woedend op los tegen tentharingen, maar er glinstert ineens iets duisters en veront-rustends in de blik van de zwarte man terwijl hij Chad aanstaart. Het besef dringt al snel stapsgewijs tot hem door, zoals een elektrisch netwerk dat opstart.

Later zullen de twee mannen onafhankelijk van elkaar tot de conclusie komen dat ze, samen met alle anderen, op dat moment twee zeer belangrijke zaken over het hoofd hadden gezien. Ten eerste had het lawaai van het opzetten van de grote tent op de open plek het afgelopen uur lopers aangetrokken. En ten tweede, en misschien wel belangrijker: het terrein had te kampen met één enkele, ernstige te-kortkoming.

In de nasleep van de aanval zullen de twee mannen ieder voor zich en met veel ergernis beseffen dat elk natuurlijk geluid vanachter de bomen wordt gedempt, gesmoord en bijna onhoorbaar wordt gemaakt door de natuurlijke scheidingswand van het aangrenzende bos, dat tot aan een naburige heuveltop oprijst.

In feite zou er een middelbareschoolkapel over de top van dat plateau voorbij kunnen komen, en geen van de inwoners zou het horen voordat de bekkens vlak voor zijn neus tegen elkaar werden geslagen.

Lilly Caul is zich nog een paar heerlijke minuten lang niet bewust van de aanval, ondanks het feit dat er nu in rap tempo van alles om

haar heen gebeurt. Het geluid van kletterende hamers en stemmen wordt verdreven door verspreid gillende kinderen. Lilly blijft boos haringen in de grond slaan en hoort niet meer dan gespeel in de uitroepen van de kleintjes, tot het moment dat Josh haar bij de nek van haar sweatshirt vastgrijpt.

'Wat...!' Lilly schrikt op. Ze draait zich om en kijkt de grote man met toegeknepen ogen aan.

'Lilly, we moeten...'

Josh heeft het eerste gedeelte van zijn zin nog maar amper uitgesproken, of er komt een kleine vijf meter verderop een duistere gedaante vanuit de bomenrij aan stuntelen. Josh heeft geen tijd om weg te rennen, geen tijd om Lilly te redden, hij heeft alleen maar tijd genoeg om de hamer uit de hand van het meisje te rukken en haar weg te duwen, zodat ze in veiligheid is.

Lilly valt om en rolt haast instinctief weg voordat ze zich oriënteert en overeind komt, een gesmoorde schreeuw achter in haar keel.

Het probleem is dat het eerste lijkt dat de open plek op strompelt door nog twee wezens gevolgd wordt. Het is een lange, bleke looper in een smerig ziekenhuisschort, die een halve schouder mist. De strengen van zijn spierpezen trillen als wormen. Hij wordt gevolgd door een vrouw en een man, elk met een gapend gat als mond, met bloedeloze lippen waarvan zwarte gal druipt. Hun ogen zijn als knopen: gefixeerd en wezenloos.

Het drietal rolt voort met hun kenmerkende spastische manier van lopen, met happende kaken, de lippen opgetrokken van zwart geworden tanden als van piranha's.

In de twintig seconden die de drie lopers erover doen om Josh te omsingelen, ondergaat het tentenstadsje een snelle en ingrijpende verandering. De mannen pakken hun eigengemaakte wapens, en zij die een vuurwapen hebben, grijpen omlaag naar hun geïmprovi-

seerde holsters. Een paar brutalere vrouwen gaan op zoek naar kleine balken, hooihaken, hooivorken en roestige bijlen. De oppassers stouwen hun kleine kinderen gehaast in auto's en vrachtwagencabines. Gebalde vuisten rammen deurvergrendelingen naar beneden. Achterop worden laadkleppen met een klap omhooggetrokken.

Vreemd genoeg neemt het sporadische geschreeuw van vooral kinderen en een paar bejaarde vrouwen, van wie onduidelijk is of ze in een vroeg stadium van seniliteit verkeren, snel af. Het maakt plaats voor de griezelige kalmte van een drilteam of een provisorisch burgerleger. Binnen die twintig seconden zorgt de noodzaak om zich te verdedigen ervoor dat de verraste geluiden al snel overgaan in geluiden van walging en woede, die tot gecontroleerd geweld gekanaliseerd worden. Deze mensen hebben dit eerder gedaan. Wat je ziet is het resultaat van een leercurve. Enkele gewapende mannen verspreiden zich over de buitenranden van het kamp. Ze zwaaien kalmpjes met hamers, duwen patronen in het staartstuk van hun jachtgeweer en houden van wapenbeurzen gestolen pistolen of roestige familievolvers in de aanslag. Het eerste schot dat opklinkt is de droge knal van een .22 Ruger, zeker niet het krachtigste wapen, maar wel accuraat en eenvoudig in gebruik. Het schot blaast dertig meter verderop de bovenkant van de schedel van een dode vrouw weg.

De vrouw is amper uit de bomenrij verschenen, voordat ze op de grond in elkaar zakt in een soort doop van olieachtig hersenvocht, dat in dikke stroompjes over haar lichaam omlaag stroomt. Deze afrekening vindt in de zeventiende seconde van de aanval plaats. Na twintig seconden begint alles zich in rapper tempo te ontvouwen.

Op de noordhoek van het stuk land komt Lilly Caul automatisch in beweging en gaat ze met de langzame, stijve kronkelbewegingen van een slaapwandelaar op de ballen van haar voeten staan. Haar instinct neemt het over, en ze merkt dat ze haast in een reflex achteruit van Josh wegloopt, die al snel door drie lijken omsingeld is.

Hij heeft één hamer. Geen vuurwapen. En drie rottende monden vol zwarte tanden om zich heen, die steeds dichterbij komen.

Hij draait zich om naar de dichtstbijzijnde zombie, terwijl de overige mensen in het kamp zich verspreiden. Josh ramt het scherpe uiteinde van de hamer door de slaap van de man met het ziekenhuischort. Het krakende geluid doet denken aan het losscheuren van ijsklontjes uit hun bakje. Er spuit hersenweefsel op, en onder druk staande verrotting ontsnapt met een hoorbare zucht uit het gat, terwijl de voormalig intern verpleegde patiënt in elkaar zakt.

De hamer blijft steken, en wanneer de looper tegen de grond gaat, wordt hij uit Josh' grote hand gerukt.

Op hetzelfde moment verspreiden andere overlevenden zich naar alle hoeken van de open plek. Aan het andere uiteinde van de bomenrij begint Chad met zijn met staal beklede Smith te schieten, en hij raakt de oogkas van een spichtige oude man die een halve kaak mist. De dode bejaarde tolt rond in een nevel van ranzige lichaamssappen en tuimelt in het hoge onkruid. Achter een rij auto's krijgt een grommende vrouw een tentstok door haar mond naar binnen gestoken, zodat ze aan de stam van een wintereik wordt vastgeprikt. Aan de oostgrens van het grasland splijt een bijl een rottende schedel met hetzelfde gemak als je een granaatappel zou halveren. Twintig meter verderop verpulvert een schot met een jachtgeweer het gebladerte en ook de bovenhelft van een weggrottende voormalig zakenman.

Aan de overkant van het stuk land loopt Lilly Caul nog altijd achterwaarts weg van de hinderlaag rondom Josh. Ze trilt en schokt op haar benen van het kabaal van de slachtpartij. De angst prikt als naalden overal op haar huid, doet haar adem stokken en neemt bezit van haar geest. Ze ziet dat de grote man nu op zijn knieën zit en naar de hamer graait, terwijl de twee andere lopers zich als spinnen over het gevallen tentdoek naar zijn benen haasten. Een tweede hamer ligt net buiten zijn bereik op het gras.

Lilly draait zich om en vlucht.

Ze doet er minder dan een minuut over om de afstand tussen de buitenste rij tenten en het midden van het weiland te overbruggen, waar een twintigtal zwakkere zielen bij elkaar is gekropen tussen de kratten en de voedselvoorraad, die onder de gedeeltelijk opgezette circustent zijn opgeslagen. Men heeft een paar voertuigen gestart, die nu in koolmonoxidewolken naast het dicht opgeengepakte groepje komen staan. Achter op een dieplader bewaken gewapende mannen de vrouwen en kinderen, terwijl Lilly ineengedoken achter een zwaar beschadigde vrachtwagen met staande uitlaten gaat zitten. Ze haalt hijgend adem en heeft kippenvel van de schrik.

Zo blijft ze zitten zolang de aanval duurt, met haar handen over haar oren. Ze ziet niet hoe het Josh vlak bij de boomgrens lukt de in het gevelde kadaver verankerde hamer met zijn hand te omklemmen en hem op het allerlaatste moment los te krijgen, zodat hij ermee kan uithalen naar zijn dichtstbijzijnde belager. Ze ziet niet hoe de stompe kant van de hamer de mannelijke zombie tegen zijn onderkaak treft, en dat de helft van de rottende schedel in duigen wordt geslagen door de enorme kracht van zijn uithaal. En Lilly mist ook het laatste gedeelte van de strijd. Ze is er geen getuige van dat de vrouw bijna haar zwarte snijtanden in Josh' enkel weet te zetten, voordat ze met een grote schep op haar achterhoofd wordt geslagen. Enkele mannen hebben Josh op tijd bereikt om met de laatste zombie af te rekenen, en Josh rolt opzij. Hij is ongedeerd, maar toch trillerig van de adrenaline en de schrik, omdat het maar n t aan was geweest.

De complete aanval, die nu bedwongen is en wegsterft in een zacht gegons van dreinende kinderen, druipende lichaamssappen en ontsnappende ontbindingsgassen, heeft niet meer dan honderdtachtig seconden geduurd.

Wanneer ze de stoffelijke resten later naar een drooggevalen beekbedding ietwat zuidelijker slepen, tellen Chad en zijn mede-

alfamannetjes bij elkaar vierentwintig lopers; zonder meer een beheersbaar dreigingsgevaar... voorlopig tenminste.

'Jezus, Lilly, waarom zet je het niet van je af en bied je hem niet gewoon je excuus aan?' De jonge vrouw, die Megan heet, zit op een deken buiten de circustent en staart naar het onaangeroerde ontbijt voor Lilly's neus.

De zon is net opgekomen, bleek en koud in de heldere lucht, voor weer een nieuwe dag in het tentenstadje. Lilly zit voor een gehavende Coleman-brander oploskoffie uit een kartonnen bekertje te drinken. De gestolde restanten van gevriesdroogde eieren liggen nog steeds in het kampeernetje, terwijl Lilly de schuldbeladen overpeinzingen van een slapeloze nacht van zich af probeert te zetten. In deze wereld is er geen rust voor vermoeide mensen óf voor lafaards.

Overall rond de grote, gescheurde circustent, die nu volledig opgezet is, gaat de gonzende bedrijvigheid van de andere overlevenden gewoon door, bijna alsof de aanval van gisteren niet heeft plaatsgevonden. Door de brede opening aan een van de uiteinden, waarschijnlijk ooit de ingang voor olifanten en clownskarren, brengen mensen klapstoelen en kampeertafels de grote tent in. De buitenwanden van de tent trillen door draaiende winden en wijzigingen in de luchtdruk. In andere delen van het kamp verrijzen meer overkappingen. Vaders verzamelen en inventariseren brandhout, flessenwater, munitie, wapens en blikvoer. Moeders zijn druk met kinderen, dekens, jassen en medicijnen.

Een oplettende toeschouwer zou bij nader inzien een nauwelijks verholen element van angst in elke bezigheid zien. Maar het is onzeker welk gevaar de grootste bedreiging vormt: de ondoden of de naderende winter.

'Ik weet nog steeds niet wat ik moet zeggen,' mompelt Lilly uiteindelijk, en ze neemt een slokje van haar lauw warme koffie. Haar

handen trillen nog altijd. Er is achttien uur verstreken sinds de aanval, maar Lilly schaamt zich nog steeds rot. Ze vermijdt het contact met Josh en blijft op zichzelf, omdat ze ervan overtuigd is dat hij het haar kwalijk neemt dat ze hem aan zijn lot heeft overgelaten. Josh heeft wel een paar keer geprobeerd met haar in gesprek te komen, maar ze kon het niet aan en vertelde hem dat ze ziek was.

‘Wat valt er te zeggen?’ Megan graaft in haar spijkerjack naar haar kleine eenpersoonspijp. Ze drukt een minuscuul plukje wiet in het uiteinde en steekt het aan met een Bic-aansteker, waarna ze een stevige haal neemt. De vrouw van achter in de twintig heeft een olijkleurige huid en loshangende, met henna gekleurde krullen, die een smal, sluw gezicht omlijsten. Ze blaast de groene rook kuchend uit. ‘Ik bedoel: moet je die vent zien, hij is enorm.’

‘Wat heeft dat er in hemelsnaam mee te maken?’

Megan grijnst. ‘Die vent ziet eruit alsof hij wel voor zichzelf kan zorgen, wil ik alleen maar zeggen.’

‘Dat heeft er niets mee te maken.’

‘Ga je met hem naar bed?’

‘Wat?’ Lilly kijkt haar vriendin aan. ‘Meen je dat nu echt?’

‘Het is een simpele vraag.’

Lilly schudt haar hoofd en slaakt een zucht. ‘Daar ga ik geeneens antwoord op...’

‘Dus niet... toch? Lilly, het heilige boontje. Braaf tot het bittere einde.’

‘Wil je ophouden?’

‘Maar waarom eigenlijk?’ Megans grijns verandert in een spottende glimlach. ‘Waarom ben je er niet bovenop geklommen? Waar wacht je op? Dat lijf... die enorme armen van hem...’

‘Hou op!’ reageert Lilly kwaad, terwijl er een scherpe, splijtende pijn achter de brug van haar neus opkomt. Haar gevoelens liggen dicht aan de oppervlakte, en ze begint weer te trillen. Het volume

van haar stem verrast zelfs haar. 'Ik ben niet zoals jij... oké. Ik ben niet zo'n sociale losbol. Jezus, Meg. Ik ben het even kwijt. Met wie van die gasten heb je nu weer iets?'

Megan staart haar een seconde aan, kucht en stopt dan nog een pijpje. 'Weet je wat?' Megan biedt haar de pijp aan. 'Waarom kalmeer je niet een beetje? Even chillen?'

'Nee, dank je.'

'Het helpt er wel tegen. Het zal je wat minder opgefokt maken.'

Lilly wrijft in haar ogen en schudt haar hoofd. 'Je bent me er een-tje, Meg.'

Megan neemt weer een haal en blaast rook uit. 'Liever dat dan een hopeloos geval.'

Lilly zegt niets en blijft gewoon haar hoofd schudden. De trieste waarheid is dat Lilly zich soms afvraagt of Megan Lafferty niet juist precies dát is: een hopeloos geval. De twee meiden kennen elkaar sinds het laatste schooljaar op Sprayberry High School in Marietta. Ze waren destijds onafscheidelijk en deelden alles, van huiswerk tot drugs en vriendjes. Maar toen kreeg Lilly carrièreplannen en doorstond ze twee jaar lang de beproevingen van het Massey College of Business in Atlanta en daarna van Georgia Tech, voor een MBA-opleiding die ze nooit zou afronden. Ze wilde een *fashionista* zijn en misschien wel een modeontwerpbedrijf leiden, maar ze kwam niet verder dan de ontvangstruimte bij haar eerste sollicitatiegesprek, voor een zeer gewilde stageplaats bij Mychael Knight Fashions, voordat ze ertussenuit kneep. Haar oude metgezel, angst, maakte een einde aan al haar plannen.

Angst zorgde ervoor dat ze die luxueuze ontvangsthall ontvluchtte. Ze gaf het op en ging terug naar huis in Marietta, waar ze haar vroegere luie levensstijl met Megan weer oppakte: high worden, op de bank zitten en naar herhalingen van *Project Runway* kijken.

Maar er was de laatste jaren iets veranderd tussen de twee vrou-

wen, iets fundamenteel chemisch. Voor Lilly was het zo sterk als een taalbarrière. Megan had geen ambitie, geen richting, geen focus, en dat kon haar ook niets schelen. Maar Lilly koesterde nog dromen, doodgeboren dromen wellicht, maar evengoed dromen. Ze verlangde er in het geheim naar om naar New York te gaan of een website te beginnen of naar de receptioniste bij Mychael Knight terug te gaan en te zeggen: 'Oeps, het spijt me, maar ik moest alleen even anderhalf jaar naar buiten...'

Lilly's vader, Everett Ray Caul, was weduwnaar en een gepensioneerd wiskundeleraar, die zijn dochter altijd had aangemoedigd. Everett was een vriendelijke, respectvolle man, die na de langzame dood van zijn vrouw aan borstkanker in het midden van de jaren negentig de verzorging van zijn enige dochter met tedere hand op zich had genomen. Hij wist dat ze meer uit het leven wilde halen, maar hij wist ook dat ze onvoorwaardelijke liefde nodig had, dat ze familie nodig had en een thuis. En ze had alleen Everett nog maar. Dat maakte de gebeurtenissen van de afgelopen paar maanden ook allemaal zo'n hel voor Lilly.

De eerste uitbraak van lopers trof de noordzijde van Cobb County hard. Ze kwamen vanaf de fabrieksterreinen, de industriegebieden ten noorden van de bossen bij Kennesaw, en kropen als kwaadaardige cellen de bevolking binnen. Everett besloot Lilly mee te nemen en in hun gedeukte vw-stationcar te vluchten. Maar toen ze Highway 41 opreden, moesten ze al langzaam gaan rijden vanwege de autowrakken. Zo'n anderhalve kilometer zuidelijker vonden ze een eenzame stadsbus, die door de achterafstraten heen en weer scheurde om overlevenden op te pikken. En ze waren er ook bijna in geslaagd om in te stappen. Tot op de dag van vandaag wordt Lilly in haar dromen geplaagd door het beeld van haar vader, die haar door de vouwdeuren van de bus naar binnen duwt, terwijl de zombies steeds dichterbij komen.

Die ouwe had haar leven gered. Hij sloeg die harmonicadeur op het allerlaatste moment achter haar dicht en dwaalde af naar de stoep, al in de greep van drie kannibalen. Toen de bus wegscheurde, golfde het bloed van de oude man op tegen het raam, en Lilly gilte tot haar stembanden het begaven. Ze raakte vervolgens in een soort catatonische toestand en lag de hele reis naar Atlanta opgekruld in foetushouding op een bankje naar de met bloed besmeurde deur te staren.

Het was een klein wonder dat Lilly Megan had gevonden. In dat stadium van de uitbraak werkten mobiele telefoons nog, en ze slaagde erin een ontmoeting met haar vriendin te regelen, ergens in het gebied rond vliegveld Hartsfield-Jackson. De twee vrouwen gingen te voet op pad, liften verder in zuidelijke richting, overnachtten in verlaten huizen en concentreerden zich voornamelijk op overleven. De spanning tussen hen nam toe. Ze leken allebei op hun eigen manier te compenseren voor de verschrikkingen en hun verlies. Lilly trok zich in zichzelf terug. Megan ging juist de andere kant op en was meestal high. Ze praatte veel en was niet weg te slaan bij elke reiziger die hun pad kruiste.

Ze haakten vijftig kilometer ten zuidwesten van Atlanta aan bij een karavaan met overlevenden: drie gezinnen uit Lawrenceville in twee minibussen. Megan overtuigde Lilly ervan dat het in een groep veiliger zou zijn, en Lilly stemde erin toe een tijdje mee te rijden. Ze bemoeide zich met niemand in de paar weken dat ze zigzaggend door de fruitgordel reden, maar Megan had al snel snode plannen met een van de huisvaders. Hij heette Chad en maakte een stoere, bazige indruk, met zijn Copenhagen-pruimtabak onder zijn lip en zijn marinetatoeages op zijn pezige armen. Lilly walgde van het geflirt te midden van deze wakende nachtmerrie, en het duurde niet lang voordat Megan en Chad er stiekem vandoor gingen en in de schaduw van verzorgingsplaatsgebouwen verdwenen om zich te 'ontlasten'. De wig tussen Lilly en Megan werd nog dieper gedreven.

Zo rond die tijd verscheen Josh Lee Hamilton. Op een avond werd de karavaan tegen zonsondergang ingesloten door een groep doden op de parkeerplaats van een Kmart, toen de Afro-Amerikaanse kolos hen vanuit het schemerduister van het laadplatform te hulp schoot. Hij kwam eraan als een soort Moorse gladiator en zwaaide met twee tuinhakken, met de prijskaartjes wapperend in de wind. Hij rekende eenvoudig af met het zestal zombies, en de leden van de karavaan bedankten hem uitbundig. Hij liet de groep een paar gloednieuwe jachtgeweren zien, die in de achterste winkelgangen stonden, en ook nog wat kampeergerei.

Josh reed op een motor, en nadat hij had geholpen de minibussen vol te laden met proviand, besloot hij zich bij hen te voegen. Hij volgde de karavaan op zijn motor, terwijl ze de verlaten lappendeken van boomgaarden van Meriwether County naderden.

Nu was Lilly de dag gaan berouwen dat ze zich had laten overhalen om achter op die grote Suzuki met hem mee te rijden. Was ze eenvoudigweg zo gehecht aan de grote man, omdat ze haar verdriet over het verlies van haar vader op hem projecteerde? Was het een wanhopige poging tot manipulatie te midden van onophoudelijke verschrikkingen? Was het net zo goedkoop en doorzichtig als Megans promiscuïteit? Lilly vroeg zich af of haar laffe daad, toen ze gisteren Josh achterliet op het slagveld, een ziek, duister, onbewust geval van een zichzelf vervullende voorspelling was.

‘Niemand heeft gezegd dat je een hopeloos geval bent, Megan,’ zegt Lilly uiteindelijk gespannen en met weinig overtuiging.

‘Dat hoeft je niet te zeggen.’ Megan tikt boos met de pijp tegen de brander. Ze hijst zich overeind. ‘Je hebt echt wel even genoeg gezegd.’

Lilly staat op. Ze is wel gewend aan deze plotselinge stemmingswisselingen van haar vriendin. ‘Wat is je probleem?’

‘Jij... jij bent mijn probleem.’

‘Waar heb je het in godsnaam over?’

‘Laat maar, ik kan hier echt niet meer tegen,’ zegt Megan. In de quasizielige toon van haar stem klinkt de hese roes door die de wiet in haar heeft opgewekt. ‘Ik wens je geluk, meisje... je zult het nodig hebben.’

Megan stormt weg naar de rij auto’s aan de oostgrens van het terrein.

Lilly ziet haar vriendin achter een hoge, met kartonnen dozen beladen oplegger verdwijnen. De overige overlevenden slaan weinig acht op de ruzie tussen de twee meiden. Een paar mensen draaien hun hoofd om, en er wordt hier en daar wat gefluisterd, maar de meeste inwoners gaan druk door met het verzamelen en bijhouden van voorraden, hun gezichten somber en strak van de zenuwen. De wind ruikt naar metaal en natte sneeuw. Er komt een koufront aan.

Lilly staat over de open plek uit te staren en wordt even compleet in beslag genomen door alle activiteit. Het terrein lijkt wel een vlooiemarkt vol kopers en verkopers, mensen die voorraden ruilen, gespleten stammetjes opstapelen en ontspannen staan te praten. Minstens twintig kleinere tenten staan nu langs de omtrek van het terrein opgesteld, en er zijn lukraak een paar waslijnen met bebloede kleding van lopers tussen bomen gespannen, want er wordt niets verspild, nu de dreiging van de winter een constante bron van motivatie is. Lilly ziet kinderen touwtjespringen naast een dieplader, en een paar jongens schoppen tegen een voetbal. Ze ziet een vuur branden in de barbecuekuil, met een rooksluier die boven de daken van geparkeerde auto’s opstijgt. De lucht ruikt naar spekvet en hickoryrook, een geur die in elke andere context luie zomerdagen, picknicks, footballwedstrijden, koken in de achtertuin en familiereünies zou oproepen.

Terwijl ze de bedrijvige, kleine nederzetting afspeurt, rijst er een golf zwarte doodsangst in Lilly op. Ze ziet de kinderen rondarte-

len... en de ouders hun best doen om wat van deze plek te maken... allen zombievoer... en opeens wordt Lilly overvallen door een scherp inzicht... een flits realiteit.

Het is haar nu duidelijk dat deze mensen gedoemd zijn. Dit grootse plan om een tentenstad te bouwen op de akkers van Georgia gaat niet werken.

2

De volgende dag speelt Lilly onder een tinkleurige hemel met de Bingham-meisjes voor de tent van Chad en Donna Bingham, wanneer er een schurend geluid weerklinkt vanachter de bomen langs de aangrenzende onverharde toegangsweg. Het geluid doet de helft van de kolonisten in het gebied verstijven, en hun gezichten richten zich met een ruk op naar het motorgeluid van een naderende auto, die kreunt in zijn laagste versnellingen.

Het zou iedereen kunnen zijn. Over het geplaagde land heeft zich het gerucht verspreid dat zware jongens de levenden plunderen en dat zwaarbewapende bendes het land afschuimen om overlevenden alles af te nemen, tot de schoenen aan hun voeten aan toe. Er zijn wel een paar inwoners met voertuigen vertrokken op een verkenningmissie, maar je weet het nooit.

Lilly kijkt op van de hinkelbaan van de meisjes, waarvan de vierkanten met een stok in een blootliggend stuk steenrode kleigrond zijn gekrast, en de Bingham-meisjes verstijven allemaal halverwege een sprong. Het oudste meisje, Sarah, werpt een snelle blik op de weg. De vijftienjarige Sarah, een magere wilde meid in een verschooten overgooier van spijkerstof en een bodywarmer, heeft grote vragende blauwe ogen en is het bijdehante haantje-de-voorste van de vier zussen. Ze zegt zacht: 'Is dat...'

‘Het is oké, liefje,’ zegt Lilly. ‘Ik ben er vrijwel zeker van dat het een van de onzen is.’

De drie jongere zussen beginnen hun halzen te strekken, zoekend naar hun moeder.

Donna Bingham is op het moment niet in het zicht, omdat ze kleren aan het wassen is in een gegalvaniseerde tinnen ton achter de grote kampeertent van het gezin, die Chad Bingham vier dagen geleden liefdevol heeft opgezet. Hij had hem uitgerust met aluminium veldbedden, rekken met koelboxen, ontluchtingssystemen en een op batterijen werkende dvd-speler met een bibliotheek aan kinderfilms, zoals *The Little Mermaid* en *Toy Story 2*. Terwijl Lilly de kinderen verzamelt, hoort ze de schuifelende voetstappen van Donna Bingham achter de tent.

‘Sarah, neem Ruthie mee,’ zegt Lilly kalm maar streng, terwijl de motorgeluiden dichterbij komen en de walm van brandende motorolie boven de rij bomen opstijgt. Lilly komt overeind en loopt snel naar de tweeling. De negen jaar oude Mary en Lydia zijn identieke engeltjes met hoogblonde paardenstaartjes en bij elkaar passende jekkers. Lilly leidt de kleintjes naar de tentflap, terwijl Sarah de zevenjarige Ruthie oppakt, een schattig elfje met Shirley Temple-krullen die over het boordje van haar miniski-jack hangen.

Net op het moment dat Lilly de tweeling de overkapte ruimte binnenduwet, verschijnt Donna Bingham om de hoek van de tent. ‘Wat is er aan de hand?’ De timide vrouw in de canvasjas ziet eruit alsof een stevig windje haar omver zou kunnen blazen. ‘Wie is het? Zijn het vrijbuiters? Is het een vreemde?’

‘Niets om je zorgen over te maken,’ vertelt Lilly haar, terwijl ze de tentflap openhoudt, zodat de vier meiden de schaduw kunnen induiken. In de vijf dagen sinds de groep kolonisten hier aankwam, is Lilly de feitelijke oppas geworden. Ze houdt toezicht op verschillende groepen nakomelingen, terwijl hun ouders op zoektocht gaan

naar voedsel of een eindje gaan wandelen of gewoon wat tijd alleen met elkaar willen doorbrengen. Ze is blij met deze welkome afleiding, helemaal nu het oppassen haar een excuus geeft om elk contact met Josh Lee Hamilton te vermijden. 'Blijf maar gewoon in de tent met de meiden tot we weten wie het is.'

Donna Bingham sluit zich maar wat graag samen met haar dochters op in de overkapping.

Lilly draait zich snel om en ziet in een nevel van houtvuurrook aan het andere uiteinde van de weg het radiatorscherm van een vertrouwde International Harvester-vrachtwagen met vijftien versnellings opdoemen. Wanneer hij walmend van de uitlaatgassen door de bocht komt, voelt Lilly een golf van opluchting in zich opwellen. Ze glimlacht ondanks haar zenuwen en begint naar de braakliggende grond aan de westkant van het terrein te lopen, die dienstdoet als laad- en losgebied. De roestbak van een vrachtwagen dendert over het gras en komt schuddend tot stilstand. De drie tieners die achterin bij de vastgesjorde kratten zitten, tuimelen haast tegen de pokdalige cabine voor hen aan.

'Lilly Marlene!' roept de bestuurder door het open raam van de cabine wanneer Lilly voorlangs om de truck heen loopt. Bob Stookey houdt het stuur met grote, vettige arbeidershanden vast.

'Wat staat er op het menu vandaag, Bob?' vraagt Lilly met een zwakke glimlach. 'Nog meer Twinkies?'

'O, vandaag hebben we een volledig fijnproeversfeestmaal met garnituur, zusje.' Bob knikt met zijn diep doorgroefde gezicht naar het team achterin. 'We hebben een verlaten Target-discountwinkel gevonden, en er waren maar een paar lopers om mee af te rekenen... we hebben een geweldige slag geslagen.'

'Vertel!'

'Eens zien...' Bob rukt de versnellingspook in de parkeerstand en schakelt de ratelende motor uit. De huid van Bob Stookey heeft de

kleur van getaand koeienleer en hij heeft roodomrande, mismoedige ogen. Hij is een van de laatste mannen in het nieuwe Zuiden die nog altijd pommade gebruikt om zijn donkere haar van zijn verweerde voorhoofd achterover te strijken. 'We hebben timmerhout, slaapzakken, gereedschap, fruit in blik, lantaarns, ontbijtgranen, weerradio's, grote scheppen, kolen... wat nog meer? We hebben ook een zootje potten en pannen, wat tomatenplanten met nog een paar wrattige kleine tomaten aan de ranken, een paar butagastanks, een kleine veertig liter melk met een uiterste verkoopdatum van maar een paar weken geleden, wat handzeep, Sterno-rechaudbranders, handwas, repen, toiletpapier, een Chia Pet, een boek over organisch boeren, een zingende vis voor mijn tent en god weet wat nog meer allemaal.'

'Bob, Bob, Bob... geen AK-47s? Geen dynamiet?'

'Ik heb iets beters bij me, bijdehandje.' Bob pakt een perzikkrat die naast hem op de passagiersstoel staat. Hij geeft hem door het raam aan Lilly. 'Zou je zo lief willen zijn om deze in mijn tent te zetten, dan help ik die drie slungels achterin met het zware spul.'

'Wat is het?' Lilly kijkt in de krat vol plastic flacons en flessen.

'Geneesmiddelenvoorraad.' Bob doet zijn deur open en klimt de vrachtwagen uit. 'Die moeten veilig weggeborgen worden.'

Lilly ziet dat er een vijftal halveliterflessen drank tussen de anti-allergische geneesmiddelen en de codeïne zit. Ze kijkt Bob weer aan en trekt een gezicht. 'Geneesmiddelenvoorraad?'

Hij grijnst. 'Ik ben een zeer ziek man.'

'Dat klopt,' reageert Lilly. Ze weet genoeg van Bobs achtergrond om te weten dat hij niet alleen een lieve, joviale, ietwat verloren ziel is; hij is niet alleen een voormalig legerarts, wat hem de enige inwoner van het tentenstadje maakt met enige medische opleiding, maar ook een onverbeterlijke dronkaard.

In het begin van hun vriendschap, toen Lilly en Megan nog rondtrokken en Bob hen uit de problemen had geholpen bij een verzor-

gingsplaats die krioelde van de zombies, had Bob nog zwakke pogingen gedaan zijn alcoholisme te verbergen. Maar tegen de tijd dat de groep zich vijf dagen geleden hier op dit verlaten grasland had gevestigd, was Lilly er een gewoonte van gaan maken om Bob af en toe 's nachts te helpen veilig terug naar zijn tent te wankelen. Zo zorgde ze ervoor dat niemand hem kon beroven, wat een reële dreiging is in zo'n grote en gevarieerde groep waarbinnen zoveel spanning heerst. Ze vond hem aardig en had er geen probleem mee om behalve op de kleintjes ook nog op Bob te passen. Maar het voegde ook nog een laag stress toe die Lilly kon gebruiken als een hoogopgaand klyasma.

Ze kan nu trouwens aan hem merken dat hij nog iets van haar wil. Ze ziet het aan de manier waarop hij peinzend met zijn vieze hand zijn mond afveegt.

'Lilly, er is nog iets wat ik je wilde...' Hij zwijgt en slikt ongemakkelijk.

Ze slaakt een zucht. 'Voor de draad ermee, Bob.'

'Ik heb er niets mee te maken... oké. Ik wilde alleen maar zeggen... ach verdomme!' Hij haalt diep adem. 'Josh Lee is een beste vent. Ik ga af en toe bij hem op bezoek.'

'Ja... en?'

'En ik wil maar zeggen...'

'Ga verder.'

'Ik wil alleen... luister... het gaat op dit moment niet zo goed met hem, oké? Hij denkt dat je boos op hem bent.'

'Wat denkt hij?'

'Hij denkt dat je om de een of andere reden boos op hem bent, en hij weet niet waarom.'

'Wat zei hij dan?'

Bob haalt zijn schouders op. 'Dat zijn mijn zaken niet. Ik ben niet echt op de hoogte van... Ik weet het niet, Lilly. Hij zou alleen maar willen dat je hem niet zou negeren.'